

Prima instanță; Judecătoria Centru mun. Chișinău (jud: C. Roșca)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: N. Vascan, V. Negru, E. Fistican)

Î N C H E I E R E

26 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului
Judecătorii

Tatiana Vieru
Valentina Clevadî
Oleg Sternioală

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de către Lupu Vera împotriva deciziei din 11 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Lupu Petru și Lupu Vera împotriva Primăriei mun. Chișinău, ÎS „Cadastru” privind constatarea faptului uzucapiunii și recunoașterea dreptului de proprietate prin uzucapiune,

c o n s t a t ă :

La data de 06 februarie 2014 Lupu Petru, Lupu Vera a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei mun. Chișinău, ÎS „Cadastru” privind constatarea faptului uzucapiunii și recunoașterea dreptului de proprietate prin uzucapiune,

În motivarea acțiunii s-a invocat că, reclamanții o perioadă de timp îndelungată, 36 și respectiv 65 ani domiciliază în mun. Chișinău, str. Hâncești, 153, deținând cu bună-credință titlu de proprietar al imobilului dat.

Invocă reclamanții că, prin răspunsul OCT Chișinău nr. 0100/14/5506 din 15.01.2013 au fost informați că, conform datelor din dosarul de inventariere tehnică și a datelor din Registrul bunurilor imobile, înregistrarea juridică a bunului respectiv lipsește. Conform cărții de imobil, Lupu Petru are viză de reședință pe adresa menționată din data de 13.07.1955, iar Lupu Vera din data de 30.11.1978.

Menționează reclamanții că, în temeiul contractului de prestare a serviciilor de alimentare cu gaze naturale nr. 8575 din 07.12.1993, încheiat cu Lupu Vera, le-au fost furnizate gaze naturale pe o perioadă de peste 20 ani. La fel, în baza contractului pentru prestarea serviciilor de energie electrică nr. P599005 din 07.07.2000, încheiat cu Lupu Petru, se atestă faptul contractării legale a serviciilor menționate. Iar, în temeiul contractului pentru prestarea serviciilor de telefonie fixă nr. C din 16.10.2002, încheiat cu Lupu Petru, se probează faptul contractării legale a serviciilor menționate. Conform contractului nr. 127389 din 01.04.2002 pentru livrarea apei și recepționarea apelor uzate, încheiat cu Lupu Petru, certifică folosirea legală a serviciilor de alimentare cu apă.

Declară reclamanții că, conform bonurilor de plată se confirmă achitarea impozitului funciar începând cu anul 1997 din numele lui Lupu Petru, iar pentru anii 1986, 1987, etc. impozitul funciar a fost achitat din numele Zinaidei Lupu, mama lui Lupu Petru. Deci, aceste probe atestă îndeplinirea condițiilor prevăzute de Codul

civil pentru dobândirea bunurilor imobile prin uzucapiune.

Solicită reclamanții Lupu Petru și Lupu Vera constatarea faptului uzucapiunii posedării și utilizării o perioadă de mai mult de 15 ani a casei de locuit și a anexelor lit. a, lit. a1, lit. A1, lit A2, bucătăriei de vară și garajului amplasate în mun. Chișinău, str. Hîncești, 153 cu recunoașterea dreptului lor de proprietate prin uzucapiune asupra imobilelor enunțate.

Prin hotărârea din 19 iunie 2015 a judecătoriei Centru mun. Chișinău s-a respins acțiunea înaintată de către Lupu Petru și Lupu Vera.

Prin decizia din 11 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul depus de avocatul Cornescu Viorel, în interesele lui Lupu Petru și Lupu Vera, și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 23 august 2016 Lupu Vera a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea hotărârilor instanțelor judecătorești cu restituirea pricinii spre rejudecare în instanța de fond.

În motivarea recursului s-a invocat că, hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare și contestate sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate, deoarece la examinarea pricinii nu a fost aplicată legea care trebuia a fi aplicată și anume art. 320, art. 332 Cod civil. De asemenea, susține că, a fost aplicată o lege care nu trebuia a fi aplicată și anume art. 28 din Legea nr. 163 din 09.07.2010 privind autorizarea lucrărilor de construcție și art. 41 din Legea nr. 835 din 17.05.1996 privind principiile urbanismului și amenajării teritoriului, precum și art. 18 din Legea privind calitatea construcției nr. 721 din 02.02.1996. Astfel, în opinia recurente, prin examinarea superficială a pricinii s-a încălcat dreptul la judecarea în mod echitabil a cauzei.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată la 11 mai 2016 și expediată participanților la proces în baza scrisorii de însoțire nedatate. (vol. I, f.d. 225) Recursul declarat la data de 23 august 2016 se consideră a fi declarat în termen, deoarece la materialele pricinii este anexat plicul oficiului poștal (vol. II, f.d. 5) prin care se atestă la data de 12 iulie 2016 a fost recepționată decizia contestată.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Lupu Vera, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Lupu Vera, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul acestora la soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de către Lupu Vera ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Lupu Vera împotriva deciziei din 11 mai 2016 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală